

Foaaendring, saafremt man kunde faae en saadan Bestemmelse affattet paa en tilfredsstillende, klar og tydelig Maade. Den ærebe Folke-
thingsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds
(Kimestad) var ikke enig i den i § 4 indeholdte
Bestemmelse om, at de, der havde forseet sig
to Gange, ikke skulde kunne faae Oprejsning.
Det forekommer mig dog, at naar der lægges
tilbørlig Vægt paa, at det kun gjælder om de
Forbrydelser, der ere udførte, efterat Vedkom-
mende har fyldt det 18de Aar, er Bestem-
melsen ganske hensigtsmæssig. Der kan ganske
vist gives Tilfælde, hvor det kan siges at være
for haardt, men som almindelig Regel troer
jeg, at de, som to Gange have været i Collision
med Straffelovgivningen efter deres 18de Aar,
vanskelig tør forudsættes efter deres Person-
lighed at afgive nogen Garanti for, at ikke
Naturen kan gaae over Optugtelsen gjentagne
Gange. Men man maa uægtelig pointere,
at det er Handlinger, som ere stete, efterat
den Paagjældende har naaet 18 Aars Alderen,
og at han efter den Tid to Gange har gjort
sig skyldig i Forbrydelser. Jeg troer ikke, at
det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 7de Valg-
kreds (Caspe) har fuldkommen Ret i, hvad han
yttrede om, at unge Mennecker mellem 15 og
18 Aar vare i alle Henseender stillede aldeles
lige med dem over 18 Aar. Der er i alt
Fald her eet væsentlig Punkt, hvor der er ta-
get Hensyn til disse Personers forskjellige
Stilling ligeoverfor Straffeloven.

Det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 1ste
Valgkreds bragte endvidere paa Bane, at der
var en lille Lacune, eller rettere, at der vilde
fræmkomme en Anomali, naar der ikke i
Loven var en Bestemmelse om, hvorledes man
kunde faae Betegnelsen „fri for videre Tiltale“
annulleret. Jeg er imidlertid ganske enig med
ham i, at man vil kunne berolige sig i saa
Henseende ved den Betragtning, han ansøgte,
at Begrebet „videre Tiltale“ neppe vil vedlige-
holdes i vor Retsorden for en længere Tid. —
Det ærebe Medlem for Skanderborg Amts 2den
Valgkreds (K. Sørensen) skal jeg tillade mig at
henvise til min Bemærkning om, hvad jeg an-
tager at være Grunden til det sidste Punktum
i § 2, hvilket for mig er det væsentligst fyldest-
gjørende Motiv for, at Loven indeholder en

saadan Bestemmelse. — Naar den ærebe Rigs-
dagsmand for Ringkjøbing Amts 3die Valg-
kreds (Madsen) gjorde opmærksom paa, at det
maaskee var heldigst, at Ordene „saavidt mu-
ligt“ i § 2, hvor der tales om Tilveiebringelse
af Erklæringer og Vidnesbyrd fra vedkom-
mende Dvirghed og Communalbestyrelse, gif
ud, skal jeg dertil bemærke, at den ærebe Ta-
ler selv ansøgte de Grunde, som i enkelte og
maaskee i flere Tilfælde kunde gjøre det van-
skeligt at skaffe Vidnesbyrd fra Communalbe-
styrelsen. Det kan jo ogsaa meget vel være,
at ikke alle Medlemmer af Communalbestyrel-
sen, og det Samme kan gjælde med Hensyn til
Dvirgheden, have det personlige Bekendtskab
til Vedkommende, som jeg rigtignok anseer for
fuldstændig nødvendigt for at kunne afgive Vid-
nesbyrd i Tilfælde som disse. Naar den ærebe
Taler lagde stor Vægt paa Communalbestyrel-
sernes Erklæringer, saa er det ikke min Me-
ning at ville nedfætte Tilliden til disse Er-
klæringer, men det maa dog være mig tilladt at
antydde, at naar flere skulle udtale en saadan
Erklæring, saa er det ikke altid Tilfældet, at den
Enkelte saa nøie overveier, om han ogsaa kan
sige, at han føler sig forvisset om dette eller
hiint. Denne Omstændighed i Forbindelse med
Ulysten til at staa Vedkommende ved ikke at
give ham en Erklæring, naar man ikke har
stærk Overbevisning om hans Uværdig-
hed, troer jeg vil bevirke, at de Erklæringer,
som Communalbestyrelserne her komme til at
afgive, dog maaskee ikke i Paalidelighed vilde
staae over dem, som man kunde faae af pri-
vate Mænd. — Endnu staaer for mig kun til-
bage, ligeoverfor den ærebe Folkethingsmand
for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caspe), at
udtale, at jeg meget vel kan slutte mig til hans
Betragtning af, hvorvidt Embedsmænd, som
have forseet sig i en høiere Grad, burde kunne
faae Afgang til at faae Agtelsesoprejsning.
Jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til ham,
men dog føler jeg mig, ligeoverfor hans stærke
Udtalelser, opfordret til at yttre, at det ogsaa
turde være muligt, at der i Embedsstanden var
begaaet Forbrydelser, som mere havde deres
Opriindelse fra Letsindeghed end fra egentlig
ondt Sindelag. Jeg giver den ærebe Taler
fuldstændig Ret i, at den Dommer, som har